

[Pia Kjærsgaard]

at ske, i 1985, og nu er det altså en realitet. Den frivillige OD-ordning, der allerede fungerede, skulle altså ind i lovmæssige rammer under en borgerlig regering. Det var der nok ikke mange borgerlige vælgere der havde regnet med, i hvert fald ikke de, der hylder den personlige frihed.

Nå, men kort efter åbningen af Folketinget i 1986 kom regeringens næste indgreb over for borgernes penge. Indgreb efter indgreb havde allerede frataget en del borgere lysten til at bestille noget. Kartoffelkuren blev til, ja, jeg tror trods næsten samtlige økonomers afstandtagen, men regeringens ønskedrømme skulle altså realiseres. Mon ikke regeringen selv vil kalde dette ny afgiftsværk for skattetryksflagskibet?

Det er i hvert fald en realitet, at denne afgiftspakke, nr. 3 eller nr. 4, eller hvad nummer i rækken den nu har, var et slag i ansigtet på den private sektor. En renteaftgift på forbrugslån og en lov, der indeholdt elementer med tilbagevirkende kraft – med tilbagevirkende kraft fra en borgerlig regering, hvilket i sig selv er helt uørt, men desværre ikke noget særsyn under denne regering.

Samtidig med indførelsen af det borgerlige skattetryksflagskib gennemførtes en relativ forringelse af vilkårene for den langsigtede private pensionsopsparing, som det ellers er de borgerlige partiers tilkendegivne mål at ville fremme. Eller er det kun økonomiministeren, der har det mål, uden at han selv gør noget for, at andre skal have samme mulighed? Mon ikke der er en del borgerlige vælgere, der er påvirket af, at der også er blevet pillet ved rentefradraget i samme anledning? Jeg vil tillade mig at tro, at man ude omkring i vælgerbefolkningen er forundret over det borgerlige hykleri.

Kort efter blev regeringen og de fleste andre partier herinde, Fremskridtspartiet undtaget naturligvis, enige om at yde skatteyderbetalt støtte til sig selv. Partistøtte – det er altså en form for legalisering af tvangsbidrag til fagforeninger og faglige organisationer – blev en ny skamlet på den borgerlige regering. De borgerlige partiers såkaldte forargelse over, at landets fagforeninger brugte løs af medlemmernes penge til støtte til forskellige politiske partier, var altså borgerligt vrøvl.

Fremskridtspartiet har været og er stadig forarget over, at den slags tillades, men vi har altså måttet notere os, at de fire rege-

lingspartier ikke har villet gå med til indgreb imod tvangsbidrag og tvangsmedlemskab af fagforeninger. Det er et udslag af den efterhånden velkendte borgerlige hykleriske holdning til tingene.

Det får mig også til at sende Det Radikale Venstre en hovedrysten. Dette parti, der i tide og utide leger socialist og ikkesocialist i sin politik, har givet efter i spørgsmålet om bl.a. partiernes regnskaber. Normalt kan disse luksussocialister nemt få regeringens fire smårøde partier til at skifte mening, når der er noget, de Radikale vil have gennemført. Men netop offentliggørelse af partitilskud og partiregnskaber bøjede de Radikale af på. Hvorfor mon denne pludselige eftergivenhed? Hvad er der stilleet Det Radikale Venstre i udsigt, hvis man lod sagen gå i syltekrukken, til den rådner? Var det hele aftalt spil partierne imellem, og var man klar over, at det aldrig nogen sinde ville komme til afstemning? Det er en meget mærkelig sag.

En af de mest horrible ting, der ikke må glemmes, når dette arbejdsår skal vurderes, er energifgifterne, som denne regering også så uvenligt har indført. Det, statsministeren så flot kaldte en neutralisering, det har vist sig kun at være et nyt drej på skatteskruen fra den borgerlige regering. Altså en voldsom prisstigning for at få hældt skatteborgerpenge ned i den misligholdte statskasse. Her kan der så passende sendes en specielt negativ tanke til CD, bilisternes og husejernes selverklærede parti, der intet har fået gjort ved benzin- og olieafgifterne af skræk for at miste flere taburetter.

En af mekanismerne på arbejdsmarkedet, der regulerer, hvor meget arbejde der udføres under bureaukratisk opsyn, er skattens størrelse. Da denne borgerlige regering har skaffet og fastholdt den største statslige udlandsgæld, vi har haft i nyere tid, og det hidtil største skattetryk, kan det ikke undre, at sort arbejde eller måneskinsarbejde, eller hvad man foretrækker at kalde det, florerer i bedste velgående. Det er arbejde udført til halv pris, til aktuelle dagspriser, og der er sort arbejde at få de fleste steder. Jeg forstår udmærket dem, der arbejder på den måde, men jeg ville da naturligvis hellere have dem frem i dagslyset i et sundt samfund med en helt anden beskatningsprocent. Det er en af de mange ting, som Fremskridtspartiet arbejder frem imod.